UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Sacramentalis

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

VII. De ministro hujus Sacramenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42272

Visual Library

esse in Eucharistia. Quod confirmat ex Augustino, qui *lib. 2. de quæst. Evang. cap. ult.* ait, fictionem nostram quando refertur ad aliquam significationem, non esse mendacium, sed figuram veritatis.

Dices secundò, quando Christus apparet sub specie pulcherrimi pueri, tunc saltem negandum non esse, quin ipse Christus videatur: quia alioqui esset periculum adorandi infantem apparentem pro Christo. *Respondeo* hoc periculum facilè caveri posse, quia adoratio debet tendere ad ipsum Christum, vel sub forma illa latentem, si adhuc ibi existit; vel ad eundem in cœlo existentem, si non est amplius sub specie quæ apparet. Porrò Christus tunc desinit esse sub speciebus sacramentalibus, quando illæ ita sunt immutatæ, ut substantia panis non posset sub illis naturaliter conservari.

CAPUT VII.

De ministro hujus Sacramenti.

RESOLUTIO I. *Nullus nisi Sacerdos validè potest Eucharistia Sacramentum conficere. Plures tamen Sacerdote illud simul validè conficere possunt.*] PRIOR PARS est de fide, definita in variis Conciliis, Nicæno *can. 14.* Lateran. sub Innoc. III. *cap. 1.* Florent. in decreto Eug. & Trident. *sess. 22. cap. 1.* Ratio autem illius est, quia conficere sacramentum Eucharistiæ, in quo Christus verè & realiter continetur, est effectus omnino supernaturalis, qui procedere non potest nisi ab habente potestatem ejusdem ordinis; qualem Christus solis Apostolis, eorumque in sacerdotio successoribus concessit. Quare soli Sacerdotes Eucharistiam validè conficere possunt.

Posterior pars sufficienter ostenditur ex consuetudine recepta, & à summis Pontificibus approbata Latinarum Ecclesiarum, qua Sacerdotes recens ordinati, solent verba consecrationis simul cum Episcopo celebrante proferre, idque super eandem materiam. Cùm enim Ecclesia in re tanti momenti errare

ti errare non possit; hinc manifestum est, plures simul Sacerdotes eandem materiam valide consecrare posse.

Dubium est autem non leve, quomodo id licite possit fieri? *Et ratio* dubitationis est, quia moraliter loquendo impossibile est, ut plures Sacerdotes formam consecrationis eodem instanti absolvant; quare semper evenit in dicto casu, ut materia tantum ab uno consecretur, nimirum ab illo qui priùs formam absolvit. Unde ulteriùs sequitur, alios nihil efficere, & verba consecrationis proferre super materiam consecratam, quod sacrilegium redolet. Imò sæpe contingere potest, ut ipse Episcopus celebrans non consecret, si nimirum aliquis ex ordinatis priùs formam perficiat: hoc autem magnum est inconveniens, quia celebrans tunc non sacrificat.

Respondeo, ad cavenda prædicta incommoda Sacerdotes recens ordinatos debere habere intentionem consecrandi, non absolutam, sed conditionatam: si nimirum verba simul cum Episcopo absolvant, aliàs non. Inde enim fit, Episcopum qui est principalis minister, semper consecrare, sive alii consecrent, sive non; & consecratione peracta, si aliquorum verba nondum peracta sunt, ea non nisi materialiter proferri super materiam consecratam: qua cautela magis vitatur periculum sacrilegii, aut irreverentiæ, quàm si formaliter, & cum intentione consecrandi recitarentur.

Neque dicas fieri non posse, ut idem simul proferat verba consecrationis & materialiter, ita ut non sufficiant ad consecrationem, & formaliter ita ut ad eam sufficiant. Oppositum enim manifestè colligitur ex baptismo sub conditione collato: nam si infans est baptizatus, verba proferuntur tantum materialiter, sine animo baptizandi: si verò non est baptizatus, proferuntur formaliter, & cum intentione eum baptizandi. Quis autem neget baptismum eo modo validè, imo & interdum licitè

conferri? Quia tamen plerumque contingit, ut ordinati prædictas intentiones accuratè distinguere nesciant, optimum erit consilium quoad praxim, ut quilibet ordinatus habeat intentionem generalem, proferendi verba consecrationis juxta sensum & mentem Ecclesiæ, quæcunque illa sit.

RESOLUTIO II. *Solus Sacerdos habet ex jure divino, potestatem ordinariam dispensandi alius hoc sacramentum.*] RATIO EST, quia sicut solus Sacerdos habet ex jure divino, potestatem ordinariam conficiendi corpus Christi; ita solus habet potestatem, eodem jure, illud legitimè administrandi: siquidem Christus conficiens hoc sacramentum, illudque dispensans, dixit solis Apostolis, Hoc facite in meam commemorationem: quibus verbis ex communi sensu Patrum, & Ecclesiæ, dedit illis potestatem, eorumque in sacerdotio successoribus, non tantum conficiendi Eucharistiam, sed etiam illam dispensandi.

Ubi *observandum* 1. Sacerdotem posse in casu necessitatis, committere Diacono potestatem distribuendi corpus Christi, ut si ipse Sacerdos ægrotet, & aliquis in extremis positus Eucharistiam postulet, neque adsit alius Sacerdos à quo eam recipere possit.

Observandum 2. Non posse Sacerdotem in ullo casu, clericis Diacono inferioribus, & multò minus laicis committere facultatem dispensandi sacramentum Eucharistiæ; quia jura tantum docent, dispensationem illius posse committi Diacono, nec de aliis loquuntur: favet etiam praxis Ecclesiæ, quæ non permittit ut Eucharistia à clericis Diacono inferioribus, vel à laicis administretur.

Observandum 3. Posse sacerdotem in extrema necessitate, propriis manibus Eucharistiam aliàs confectam sumere. Quod intellige, nisi adsit Sacerdos, vel Diaconus à quo eam sumere possit. Idem dicendum de Diacono, non autem de inferioribus cleri-

clericis, aut laicis, quos satius est à communione abstinere, quàm Eucharistiam propriis manibus, etiam in extrema necessitate sumere; ob vigentem in Ecclesia oppositam consuetudinem, quæ habet vim legis.

RESOLUTIO III. *Ille tantum Sacerdos potest legitimè Eucharistiam aliis distribuere, qui habet in eos potestatem ordinariam vel delegatam.*] RATIO EST, quia pascere gregem Christi doctrina & sacramentis, maximè verò Eucharistia, quæ præstantissimus est animæ cibus; pertinet ad Pastorem ratione officii sui, quod exigit ut cognoscat vultum pecoris sui, & statum illius spiritualem; sciatque quid illi prodesse, quid nocere possit. Hoc autem non assequeretur, si illius subditi sacramenta à quovis Sacerdote indiscriminatim recipere possent. Quare recta gubernatio Ecclesiastica postulat, ut nemo possit Eucharistiam aliis distribuere, nisi habeat in eos potestatem ordinariam, aut delegatam.

Nota 1. Ad peccatum hac in re vitandum, satis esse si quis Sacerdos habeat in genere facultatem sacramenta administrandi: talis enim potestas æquivalet expressæ, & speciali de administrando hoc sacramento; imò dans alicui facultatem celebrandi sacrum in sua Ecclesia, tacitè censetur illi dare facultatem distribuendi Eucharistiam iis omnibus, qui communicandi gratia ad eum accesserint.

Nota 2. Illud esse discrimen ex communi sententia, inter sacramenta Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, quòd Parochus non potest concedere facultatem alicui Sacerdoti audiendi confessiones in sua Parochia, nisi ille sit ab Episcopo approbatus, ut colligitur ex Concil Trident. *sess. 23. cap. 15.* de reformat. Ut autem illi concedat facultatem distribuendi Eucharistiam, non requiritur prædicta approbatio, nisi usus loci aliud obtineat.

Nota 3. Contra jam dicta non peccare Religiosos, qui ex privilegio summi Pontificis, Eucharistiam

administrant in suis Ecclesijs, quibuscunque fidelibus eò accurrentibus. Imò in casu extremæ necessitatis, posset Sacerdos religiosus sine alio privilegio, Eucharistiam distribuere, si alius non adesset qui id præstare posset; cum probabile non sit, piam matrem Ecclesiam velle, ut fidelis sine viatico intereat, quando præsto est Religiosus, qui illi Eucharistiam administrare potest.

RESOLUTIO IV. *Deneganda est communio peccatori publico eam petenti, item peccatori occulto privatim petenti; non si petat publicè.*] PRIMA PARS PROBATUR, quia Sacerdos tenetur sancta sanctè tractare, idque ex virtute Religionis ad quam pertinet, sacramenta indignis non administrare, quales maximè sunt publici peccatores.

Hoc autem intellige, de loco in quo peccatum est publicum, non de eo in quo ignotum est, nisi ob viciniam brevi in eo sit divulgandum. Intellige etiam nisi constet de emendatione illius qui Eucharistiam petit: nam si publicè constet eum esse emendatum, communio ei publicè administrari debet: si verò eam petat privatim, sufficit quod illius pœnitentia privatim innotescat.

Porrò quod dictum est de publico peccatore extendi solet ad eos qui de crimine aliquo sunt suspecti, quando suspicio est violenta, seu quæ talibus conjecturis nititur, ut moralem certitudinem inducant, neque ex aliqua rei circunstantia probationem ullam in contrarium admittant. Ea enim suspicio ferè æquivalet manifesto crimini; quare si publica sit, Eucharistia publicè negari debet, si occulta, occultè duntaxat.

Secunda pars probatur, quia nulla fit injuria peccatori occulto, Eucharistiam occultè petenti, si ea illi denegetur, & alioqui consulitur honori sacramenti. Quod tamen intelligo, si peccatum illius à ministro notum sit extra confessionem: si enim non aliter innotescat quàm per confessionem, non potest Sa-

Sacerdos propter illud communionem negare; tum quia hæc esset tacita exprobratio peccati in confessione auditi, ac proinde indirecta violatio sigilli; tum quia probabile est omnino non licere, ad regimen externum animarum, uti scientia per solam confessionem parta, ut dicetur ubi de pœnitentia.

Tertia pars suadetur, tum ex facto Christi, qui Judæ proditori Eucharistiam non denegavit, eò quòd peccatum illius nondum aliis erat notum? tum ex usu communi Ecclesiæ, quæ peccatores occultos publicè Eucharistiam petentes, ab illius communione non rejicit: tum denique ex gravibus incommodis quæ passim orirentur, si peccatorem occultum publicè petentem Eucharistiam liceret repellere. Pravi enim Sacerdotes inde occasionem sumerent, eam denegandi iis quos odio haberent, fingentes eos crimen aliquod occultè perpetrasse, neque de eo adhuc pœnitentiam egisse; & ita communio redderetur valde onerosa, & ab illius præcepto sæpe homines essent liberi.

CAPUT VIII.

De modo, & necessitate suscipiendi Eucharistiam.

RESOLUTIO I. *Quatuor modi sumendi Eucharistiam distingui possunt.*] IN primis ea sumi potest spiritualiter tantùm, quod tunc fit, quando quis ex fide viva, quæ per charitatem operatur, habet propositum efficax comedendi illum panem cœlestem, fructumque spiritualem ex eo proposito recipit: qua ratione hoc sacramentum à solis hominibus justis sumi potest.

Secundò Eucharistia sumi potest spiritualiter & sacramentaliter simul; si nimirum aliquis rectè dispositus, & veste nuptiali (id est gratia sanctificante) indutus, accedat ad divinum hoc sacramentum & illud realiter cum fructu percipiat: qua ratione à solis hominibus justis realiter sumi potest, ut perspicuum est.